

HI ESTIC D'ACORD

Subscriu en la seva totalitat el contingut de l'espai d'opinió "una mica de broma... però no tant", del passat mes de novembre que porta el títol "El segon candidat a l'alcaldia".

Joan Maymí Coloreu

CARTA ALS CIUTADANS DE RIUDELLOTS

Benvolguts convilatans,

El grup IpR m'ha fet l'honor d'atorgar-me la confiança perquè tiri endavant un projecte que representa la majoria dels habitants de Riudellots i, per tant, encapçalare la llista a les properes eleccions municipals que se celebraran el dia 28 de maig de 2003.

IpR som un grup de gent, de gent com vosaltres, que segueix creixent. Creix perquè cada dia es fa més palès el desencís cap als qui governen el poble, per com governen i per l'estil que tenen.

Perquè IpR som un grup municipal amb una ideologia clara: el poble de Riudellots, enfront de les consignes polítiques de grups que prioritzen els interessos de partit abans que no pas els de la gent. IpR som un grup independent dels polítics, dels grups econòmics i dels grups empresarials. IpR pensen que a l'Ajuntament s'hi va a treballar per al poble.

Perquè penso que ja n'hi ha prou de governar el poble des de fora, de decidir què i com hem de ser des d'un despatx i no tenir en compte què vol la gent de Riudellots. Perquè estic cansat de tanta desídia i prepotència i perquè crec que escoltar la gent ha de ser la norma, no l'excepció.

Perquè l'Ajuntament ha de gestionar els recursos de tots amb més transparència, amb més eficàcia i sostenibilitat estic convençut que cal fer les coses d'una altra manera.

Pensem que cal un canvi d'estil i, per això, hem de fer valer la nostra experiència a l'Ajuntament, la nostra capacitat i la il·lusió de tots. El mes de juny de 1999 el 40% dels habitants de Riudellots ens van fer confiança. Per això els tres regidors hem treballat fort, des d'una opisió digníssima, per a la gent de Riudellots. Des d'aquesta oposició hem intentat superar als qui governen amb propostes constructives. I que si els habitants de Riudellots volen creuar la carretera amb seguretat i amb semàfors ho han de po-

der fer: faltaria més! IpR hem presentat, en aquest sentit, cinc mocions al Ple de l'Ajuntament: CiU les ha desestimat totes.

Us convido des d'aquí a participar i fer-vos sentir. Em plauria que us afegissiu al grup perquè -molts pensem- que Riudellots l'hem de fer els qui el sentim com a nostre. Com diem a Riudellots ara toca ser-hi de debò.

Amb el desig sincer de merèixer la vostra confiança, rebeu una salutació cordial.

Josep Bofill Déu
Candidat a l'Alcaldia per IpR

ENTRE LA VERITAT I LA FANTASIA

Sense cap ànim de polèmica, únicament com a testimoni d'uns fets que han fet escriure i faran escriure encara més, que vaig viure intensament, des del primer al darrer dia, aquells tres anys de guerra que anaren de l'any 1936 al 1939, voldria fer un comentari i donar compte de la meua impressió sobre un llibre publicat fa poc que fou motiu d'un escrit al número 594 del Llumiguia del passat mes d'abril, el qual venia encapçalat amb el títol: "Autors cassanencs: Josep Maymí i Rich". L'article feia referència a varis llibres d'autors cassanencs, publicats últimament.

El dia 7 de febrer d'enguany, a la llibreria 22 de Girona, fou presentat el llibre: "Entre la violència política i el conflicte social. Els comitès antifeixistes de Salt i d'Orriols en el context de la guerra civil 1936-1939", de l'autor cassanenc Josep Maymí i Rich.

En l'article esmentat, s'hi diu que: "El text de Josep Maymí constitueix una bona prova de la utilitat de la història oral per a l'estudi monogràfic i aprofundit de la història local", frase extreta del pròleg del llibre. Això de "la història oral" em picà tot seguit la meua curiositat, donat que, per l'experiència que tinc del que he llegit, dels molts llibres que guardo sobre la guerra civil espanyola, del que en vaig ser actor privilegiat sense voler ésser-ho, sovint són falsejats els fets en servir-se, justament, de la memòria oral, que moltes vegades falla, en decidir fer-ne història veraç i més, si han passat uns anys.

Tot seguit vaig fer-me amb el volum i cal dir que, un cop a les meves mans, les seves 143 pàgines foren llegides d'una sola tongada.

L'obra és interessant, especialment pel seu estudi sobre la «antropologia social»,

del qual el seu autor n'és llicenciat.

És fàcil de llegir, entenedor i, perquè estigui interessat en el tema, encara més. Esperava, mentre l'estava llegint, que aprofundís més sobre els comitès encara que, en el seu cas, es refereix, especialment, als de Salt i Orriols. No dona la impressió del vertader drama que vivia una població que era perseguida, sàdicament assassinada, buscada en cataus amarats de por i d'incertesa. No recull aquell cúmul de barbaritats que traspasà le fronteres. El relat se centra més en els conflictes socials d'abans de la guerra, com a justificació del que passaria després. Es pot dir que la majoria de planes tracten aquesta qüestió. Cal reconèixer que, en el seu conjunt, i per al seu fi, està ben enfocat, encara que el traeix en les consultes fetes, tant les escrites com les orals, per quant tenen una tendència clarament republicana i, per tant, parcial. No és objectiu. Només cal observar que, de 19 consultes orals que esmenta l'autor, 9, són de persones apolítiques (?), que no es volen mullar; 4, persones que es diuen republicanes; 3, comunistes; 2, anarquistes i solament una, de dretes. Quant a la valoració de credibilitat d'aquestes persones, la mitjana d'edat del conjunt, a l'any 1936, era de 17 anys. N'hi ha de 10 i menys anys, alguns en tenien 25 i la majoria 18. Vull dir que, passats 55 anys, quan se les consulta, la seva memòria podia estar molt deteriorada i equívoca. Com canvia el que un jove percep als 17 anys a com ho recorda quan en té 40! Tinc escrites les meves memòries. Quan la guerra tenia 18 anys; quan les escrivia 60 i, sovint, la memòria traïa allò que havia viscut en el moment del fet. Havia de consultar a la llibreta, vella i rebregada, els fets que durant tota la guerra anotava en una mena de diari. Sort d'això! Crec poc en la memòria. Recordo un llibre que sortí publicat a Cassà per uns estudiants en el qual uns quants jubilats explicaven fets de la guerra. S'hi escrivien grans barbaritats. Un d'ells recordava haver vist, des dels «hermanos», caure el pilot d'un avió nacional a un camp de can Torremansa ...

Tornant al text, si repassem les fonts consultades, hi ha la mateixa tendència republicana. I si parlem dels arxius municipals, molts d'ells són incomplets, amb poca precisió de les situacions, segurament per no involucrar-hi fets i personatges.

Podia haver estat una mica més fidel al drama d'aquells anys. Encara que en el llibre hi trobem un petit apunt, cal pensar que, solament en el bisbat de Girona, foren assassinats 120 sacerdots i 157 reli-

giosos. A part, caldria anotar el personal laic, tot i la possibilitat que hi havia d'escapar, donada la poca distància de la frontera, que féu possible salvar moltes vides. Pensem que en total, a Espanya foren immolats 12 bisbes, 4.000 sacerdots i 2.000 religioses, a més d'una quantitat considerable de laics i laiques. És una llàstima haver fet desaparèixer les esteles que, en tantes carreteres, donaven testimoni d'uns fets que actualment es volen desconèixer.

Deixem-ho aquí. Podem dir que és un llibre més dels molts que ha generat la guerra civil espanyola -i ben segur els que encara sortiran- que referma d'alguna manera el drama de 3 anys que es visqueren desgraciadament. I que no volem que es repeteixin.

Josep Bosch

UNS ALTRES DEMÒCRATES

Faig referència a la primera carta dels lectors del mes passat titulada «UNA ALTRA DEMOCRÀCIA» signada per J.T.X.

La sobirania, el poble, la Constitució. Tot això esta molt bé. Ara bé, si hi hagués més demòcrates, la mare de la meva ami-

ga, que va treballar durant molts anys en un taller de confecció a Cassà, cotitzant a la Seguretat Social o això és el que es pensava, resulta que fa molt temps que està jubilada i ha d'emplenar la nevera amb la pensió del seu marit.

Ella no rebrà mai ni cinc de les seves suposades cotitzacions.

Tanta llibertat i drets que garanteix la Constitució i no podrà ser lliure mai.

J.S.M.

ELS FAMOSOS ENS PARLEN DE DÉU

Avui, com antany, es parla molt de la pau. Se'n parla perquè escasseja, perquè la veiem amenaçada per tants cantons, a punt de trencar-se cada dia.

Pau no significa sols absència de guerra, com sovint s'interpreta. La pau de veritat és una cosa més fonda, de més abast, més plena de sentit. I no negatiu, sinó molt positiu. Pau vol dir felicitat i benestar en tots els ordres. Significa portar-la en el cor i, per tant, afecta l'home per dintre. Ve a ésser com un estat de la persona.

L'home que no té pau al cor, que no està

en pau amb si mateix, sempre mou brega i es mostra agressiu. En aquest estat d'ànim hi juguen un paper important la insatisfacció, l'orgull, l'enveja, el ressentiment, l'odi i l'afany de domini que com uns paràsits s'arrapen al cor humà. Són les arrels de tota violència.

Per això, els camins de la vertadera pau són els de la bondat, de la comprensió, de l'amistat, del diàleg, del perdó, de la reconciliació i, sobretot, del respecte a la llibertat de l'altre. Això farà que ens respectin la nostra.

Així ho diu Miquel Colom, escriptor habitual de la revista Catalunya Franciscana.

M. Teresa Puig

I PER QUÈ NO, CASSANENCS?

Sense gens d'ironia, ni ganes de polèmica, em sembla molt bé els noms que es donaren als nous carrers que sorgiran a la urbanització dels terrenys que ocupava la fàbrica Reliable a la Sínia. Crec que des de la mateixa manera que hi trobarem polítics, també hi ha cassanencs, com

Magatzems
TÀLIA

desitja als seus
clients i amics unes
bones festes de Nadal i un
venturós
any 2003

s'ha fet en altres vies urbanes que podrien ocupar i lluir el seu nom en una placa de carrer. Per exemple, alcaldes com Josep M. Vidal, Francesc Nadal i Oller, Narcís Vilahur, Josep Mestras, que en temps ben difícils, aportaren grans millores a la nostra població. O és que no ho foren la piscina i el seu complex, la portada de l'aigua potable, la continuació de les escoles, la millora de l'hospital, etc. O també mossèn Josep Xuglà, rector durant molts anys, que reconstituí bona part del temple i féu aixecar el magnífic retaule còpia del que es perdé, com tantes altres coses, durant la guerra civil? O bé cassanencs assassinats l'any 1936 com els germans de la Salle Josep Boschdemont i Salvi Tolosa, o els sacerdots Mn. Martí Mir i Masferrer, beneficiat de la parròquia de Sant Esteve d'Olot, Mn. Lluís Frigola i Frigola, rector de Castelló d'Empúries, Mn. Alexandre Cristià i Gruart, rector d'Agullana, Mn. Joan Janoher i Dalmau, bibliotecari del palau de Peralada. I així, ben segur, que molts d'altres. És que s'han d'oblidar? No mereixen també ser reconeguts, a més que són cassanencs? No hem d'oblidar la memòria històrica, com es diu ara.

Josep Bosch

AL GRUP MUNICIPAL D'ERC

Vull aclarir que el que segueix és sota la meva iniciativa, no influenciat pel col·lectiu de jubilats ni per cap pressió política.

Amb referència al publicat a Llumiguia en el número 600, en què el grup municipal d'ERC proposa reduir els impostos als jubilats, ja em perdonareu, però ho interpreto com una monumental presa de pèl a tots els ciutadans, valent-se dels sectors més dèbils com són els jubilats i persones amb guanys minsos.

La veritat no hauria d'ofendre. Cal recordar que vosaltres, junt amb els tres trànsfuges, vau formar equip de govern, i el primer que vau fer fou apujar-vos el sou i d'immediat augmentar els impostos municipals en un 30% i, a la vegada, afegir 500 pessetes per rebut d'aigua potable, cosa no esmentada en el vostre programa electoral; en aquests afers no vau tenir ni la més mínima consideració pels jubilats ni per les persones d'escassos recursos econòmics. Tots els ciutadans per igual, per imposició municipal, vam anar a parar al mateix sac.

Ara, segurament per intentar recuperar vots, sortiu amb un lliri a la mà, esgrimit

justícia social. Copio textualment: "Atès que les persones jubilades han aportat amb el seu treball, al llarg de la seva vida, un benefici per la comunitat, és de justícia social que la comunitat els agraeixi amb diferents mesures aquest benefici". Paraules molt boniques i de bones predisposicions. Així redactat s'interpreta que es refereix a tot el col·lectiu.

Però la paròdia continua amb la limitació dels jubilats que hi tindran dret. Dieu a l'apartat b) : " Els ingressos líquids del conjunt familiar resident en la propietat objecte de l'impost no sigui superior al salari mínim interprofessional, segons informe dels serveis socials". O sou uns inconscients o esteu somiant amb la lluna. Si malauradament hi ha conjunts familiars que el seu total d'ingressos no superi el salari mínim, de tenir algun immoble en propietat, fa molts anys que s'haurien vistos obligats a vendre'l i sobreviure, pernoctant sota un pont.

Per què no ho proveu? Solament un mes, us fiquen l'import d'un salari mínim a la butxaca i sense pagar cap tipus d'impost municipal, intenteu que el vostre conjunt familiar sobrevisqui. Viscuda l'experiència, després decidiu.

Del consum d'aigua, val més passar-ho per alt, no n'hi ha ni per rentar-se.

No és això, amics, porteu una ruta equivocada. La història d'Esquerra Republicana de Catalunya, prescindint d'extremistes, cultiva la justícia social, les llibertats, els drets humans i la dignitat individual, molt lluny de tota ombra dictatorial. En tenim clars exemples, aquí a Cassà; entre altres, l'inoblidable Dalmàs.

Possiblement encara sigueu a temps a rectificar; com deia el president Tarradellas: " amb un cop de timó". Del contrari, un prec: escolliu altres sigles que no siguin ERC. No teniu cap dret a profanar-les, encara existeixen moltes persones que les respectem.

Aquests dies de festes nadalenques en què tots mútuament ens desitgem pau, salut i felicitat, possiblement podreu disposar de temps per recapacitar i trobar nous camins que puguin conduir tots els cassanencs a un renaixement d'estabilitat democràtica.

Que tingueu Bon Nadal i encert pel futur.

Joaquim Tolosa Xirgo

SANTA TECLA I LA FIRA DE CASSÀ

Esperava la segona entrega del reportat-

ge que l'amic Josep M. Olivé fa sobre Santa Tecla i la Fira cassanenca, intentant averiguar el perquè d'aquesta coincidència; però en llegir el segon capítol, en el número d'octubre, la dissertació pren un canvi vers la vida de la santa defugint l'interès sobre el primer concepte, cosa que em fa avançar uns comentaris sobre la relació que pugui haver-hi entre la fira i la santa, tota vegada que en l'article s'hi feia constar el meu nom, únic vivent dels quatre que s'hi cita.

Per començar diré que, al meu entendre, no té res a veure Santa Tecla amb la Fira. Pura coincidència. Tampoc no hi trobem cap referència a la parròquia, a l'arxiu de la qual hi trobem una mena de consuetudina, en la que s'hi detallen totes les festes que s'hi celebren –Roser, Sant Isidre, la Porciúncula, Sant Pere Màrtir i la benedicció dels camps, Nadal, Dia de difunts, etc.– anotant la data i els oficis corresponents a la diada i no hi ha res sobre santa Tecla. La parròquia ha tingut sants i santes als quals els cassanencs hi han tingut una gran devoció, amb altar propi i gran festa com era la de santa Margarida, avui totalment perduda.

La millor font per conèixer les parròquies són les visites pastorals. Com sabem, eren fetes pels bisbes de la diòcesi o un seu representant i en cada una s'hi recull un exhaustiu repàs, altar per altar, capella per capella, de l'església parroquial i sufragànies, el seu estat i conservació, els ornaments i objectes de culte, els llibres parroquials i la conducta moral i devota de la població. També es visita l'hospital, si n'hi ha, quasi sempre dependent de la parròquia. Així s'ha pogut seguir, i saber, tota la trajectòria de la nostra església parroquial i d'altres.

En cap de les visites pastorals, cenyint-nos a Cassà, –la primera és de l'any 1329– no hi trobem cap referència a Santa Tecla. Per tant, queda descartada totalment qualsevol relació de la parròquia des de 700 anys enrera. Tampoc no hi sé trobar res que tingui a veure amb els hospitals, encara que Josep M. expliqui el fet de Sant Celoni. Si fem un repàs als més coneguts veurem que, com el de Cassà, molts porten el nom d'Hospital de pobres, o de Sant Llützer, a Girona o el tant notori de la Santa Creu i Sant Pau, de Barcelona fundat l'any 1401.

Per tant: quina relació pot tenir Santa Tecla amb la Fira de Cassà? Vull creure que cap. Pura coincidència. Les fires, regularment s'escauen a finals d'estiu, a la tardor. Quan els camps queden en repòs, blat segat i batut i, com ell, civades, blat de moro, userda, quan tota queda recollit. Quan el bestiar té acabat el cercle anual

de reproducció i es pot portar a vendre'l. Acabaran les fires, repetiran les sembres i les feines del camp i tornarà novament a girar la roda.

Es pot observar que, com Cassà, són majoria les poblacions que celebren la fira a la tardor. La Seu d'Urgell la seva fira Sant Ermengol, Arbúcies el 10 d'octubre, Sant Narcís a Girona i justament la població de Berga, igual que Cassà, el dia de Santa Tecla.

El fet que Berga celebrés la fira, precisament, per Santa Tecla em féu connectar amb l'Ajuntament d'aquella població per conèixer el perquè de festejar-la en aital diada i treure'n conseqüències. El seu arxiver, tampoc no em va saber donar raó de la relació que podia haver-hi. Consultats vells programes de festa major, que solen explicar històries locals, en cap d'ells se'n parla. Demanat el parer de diferents gremis, tots coincidiren en què, des de temps molts reculats, la fira tenia lloc per l'arribada dels animals que retornaven de les pastures d'estiu per les muntanyes pirinenques. Es continua fent ara mateix, en menor escala, cosa que comporta organitzar una fira ben diferent de les d'abans i obligats a incorporar-hi maquinària agrícola, oficis artesans i un rebombori de festa lúdica, com passa arreu on s'hi celebren fires. Tot plegat, crec que dona la resposta que Santa Tecla i la Fira de Cassà són una coincidència de dates.

I per acabar, ja que Josep M. s'embranca en la vida de la santa, té una certa raó en què, en estudiar fets tan reculats, pot haver-hi molta llegenda i molta imaginació en el que podem trobar escrit. Existeix un llibre molt voluminós sobre la vida de Santa Tecla, patrona de Tarragona i de les moltes Santes Teclles que poden trobar-se en el nomenclàtor dels sants.

Josep Bosch Mercader

CATALUNYA 3.0 O COM REESCRIURE CATALUNYA EN UN CODI DE FONT OBERT

Catalunya necessita una actualització: la versió actual és obsoleta, anem, pel cap baix, per la versió 2.0.100345 i, de seguir així, de cara als propers anys, com un gran avenç, podrem arribar a la 2.0.100346. És necessari reescriure Catalunya en un codi de font obert. Fins ara només uns pocs podien fer modificacions i tenir ac-

cés a la creació, a la innovació, als mitjans de comunicació. Cal reescriure Catalunya de manera que tothom en conegui les instruccions, tothom pugui millorar-la, tothom hi pugui participar.

Fa només un any que el periodista i director de Vilaweb.com, Vicent Partal, presentava en el seu llibre Catalunya 3.0 una anàlisi sobre com podien ser els Països Catalans, la nació dels catalans i les catalanes en el futur, i sobre quin paper podríem tenir a Europa. En la introducció d'aquest assaig, Partal justificava la necessitat del pas a aquesta nova versió, la Catalunya 3.0, "Però, en tot cas, crec que allò que necessitem no és pas una nova reforma, un nou pegat, sinó un canvi de dalt a baix. I és això el que vull expressar amb el títol.

Seguint el fil de la reflexió del llibre de Partal, intentaré obrir debat sobre quins principis haurien de ser el motor d'aquesta Catalunya 3.0. pel que fa a les noves tecnologies de la informació i la comunicació, sobre quin hauria de ser el paper de les nostres administracions públiques, especialment la Generalitat de Catalunya i les administracions locals. Sense ànims de ser exhaustives, proposo quatre línies d'acció que han de permetre construir una Catalunya 3.0 moderna i del benestar social, fixant prioritats de país pel que fa a les TIC.

1. L'accés a Internet per banda ampla ha de ser possible per a tota la població. Tant des del punt de vista tècnic com des del punt de vista pressupostari, avui es pot fer arribar la banda ampla a tot Catalunya, i no hi ha lloc per a les excuses. Així ens ho mostren les dades d'un estudi recent efectuat pel Consorci municipalista Localret. Aquest estudi, presentat a l'assemblea d'aquest consorci local el desembre de 2001, quantifica el cost de construir una xarxa troncal, una interurbana i una urbana que connectin els 946 municipis de Catalunya. Realitzar una xarxa troncal d'alta capacitat, sobre fibra òptica i dividida en quatre anelles, costaria uns 123 milions d'euros. A partir d'aquesta xarxa troncal sortiria la xarxa interurbana, amb un cost de 160 milions d'euros. Finalment, per dur la banda ampla a totes les seus municipals (ajuntaments, biblioteques, instituts...) caldrien 137 milions d'euros més. El total, uns 420 milions d'euros, aproximadament igual que el que costa, en aquests moments, la construcció de 50 o 60 quilòmetres d'autopista. No tota la xarxa seria de nova construcció, sinó que s'aprofitarien infraestructures existents, xarxes de fibra òptica d'empreses de telecomunicacions, de la xarxa de carreteres i autopistes, dels

Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya o d'empreses de serveis. A partir d'aquí, els municipis haurien de vetllar perquè la banda ampla arribés als usuaris finals, amb una pluralitat de tecnologies que es podrien fer servir (wireless...). El requeriment d'entendre Internet com a servei públic universal no és res nou (el trobem present, per exemple, a la directiva de la Unió Europea 2000/31), però mai no ha estat considerat com una prioritat del govern.

Pel que fa al mercat i a la recerca tecnològica, se sap què passarà en els propers 10 anys. Cal, doncs, una planificació que fins ara s'ha deixat en mans privades per tal de desenvolupar estratègies per als propers 10 anys. Però, alhora, cal aprofitar també el temps de les oportunitats i definir estratègies per al futur immediat, és a dir, per als propers dos anys. Catalunya ha de tenir una xarxa pròpia de telecomunicacions i un operador propi, i fer-se així pionera en el desenvolupament de la segona generació d'Internet. Fins ara no s'ha tingut una actitud prou valenta com per demanar comptes de tots els compromisos no acomplerts per Menta o Telefónica (en aquest darrer cas, tampoc s'ha fet res per evitar l'aplicació de la posició dominant). No ens podem quedar només amb les accions proposades per l'estudi de Localret, esmentat anteriorment; sense anar més enllà de les infraestructures, quins mecanismes podem tenir per poder superar en un futur la situació actual amb un únic operador dominant? Cal valorar l'experiència que ha representat Euskaltel i definir un model propi d'operador, i aquest operador no hauria d'excloure les prestacions en continguts i en serveis públics.

La xarxa ha d'actuar com a factor d'equilibri territorial. La implantació de telecentres és fonamental, però sempre que esdevinguin alhora comunitats reals i espais de socialització, espais per al teletreball, un tipus de treball que cal potenciar, fent-ne una regulació legislativa perquè no s'incrementi més la precarietat laboral existent en aquest sector. És de la creativitat de les administracions locals d'on han sorgit les iniciatives pioneres, com ara el Televall impulsat per l'Ajuntament de Ribes de Freser, o Neapolis, impulsat per l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú. El Televall ha estat el primer telecentre rural de teletreball a Catalunya, que ha utilitzat el teletreball per atraure nova població al municipi, i facilitar la recuperació del territori i del patrimoni arquitectònic. Neapolis és un projecte que neix amb la voluntat de convertir-se en l'impulsor de la societat de la informació

a Vilanova i la Geltrú i la comarca del Garraf. El sector primari, agricultura i pesca, es veuran també activats en el seu desenvolupament amb l'objectiu de reduir la pèrdua d'impacte i importància en el conjunt dels recursos econòmics (l'lotja virtual de venda de peix...).

2. Cal trencar les barreres físiques que impedeixen la innovació. Però les barreres també es troben dins dels nostres ordinadors, les infraestructures també són al programari. Quan fa més de sis mesos que Softcatalà va endegar la campanya per a la implantació del programari lliure en les administracions, fa només uns dies, el 30 d'octubre,, ha estat rebutjada al Parlament, pels vots de CIU i PP, la iniciativa que en aquest sentit havia presentat ERC al Parlament de Catalunya. Però cal continuar treballant per la implantació del programari lliure, primer a les universitats i a les administracions locals, tenint sempre present que la generalització en el seu ús passa perquè s'assumeixi des del Govern de la Generalitat i es pugui traslladar d'una manera extensiva al món educatiu.

El programari lliure forma part d'un projecte de país, de la necessitat que tenim d'impulsar una indústria pròpia i de fer possible la presència de la llengua catalana en el món de la informàtica. L'èxit de les Primeres Jornades sobre Programari Lliure a la UPC, o el projecte per acostar el programari lliure als estudis d'informàtica de la FIB, són la mostra dels passos que s'han donat endavant. Iniciatives que cal consolidar i estendre al conjunt de les universitats catalanes, que s'han demostrat molt competitives en la recerca internacional. També cal valorar positivament la implantació d'aquest tipus de programari a moltes empreses.

Més enllà de l'actual política de subvencions i d'institucionalització de la cultura, en la nova societat del coneixement l'administració no ha de donar només serveis, no ha de tractar la ciutadania com a usuària. Les relacions amb l'administració han de ser transparents (però sense buits de seguretat) i eficients: no ens podem permetre casos com el del portal acabat de presentar, Cat365, en què les persones que utilitzaven navegadors que no eren de Microsoft van tenir dificultats tècniques per accedir-hi. És necessària la creació de viviers d'empreses, i per obrir espais per a la innovació empresarial s'ha d'augmentar la inversió en recerca i desenvolupament (R+D), que a Catalunya se situa, en aquests moments,, en un 1,1% del PIB, la meitat que a la comunitat de Madrid, i lluny de la mitjana europea (1,82%).

3. Llocs de trobada per a les noves tecnologies. Malauradament, molts dels debats se situen en l'àmbit tècnic i, a vegades, poques, en el dels pressupostos. Però aquesta no és una qüestió només de possibilitats tècniques o de recursos econòmics, sinó de principis, de quina societat volem, de com construïm el nostre país. Manquen espais reals de trobada entre els diferents agents socials (universitats, empreses, associacions, administracions, ciutadania, etc.) Espais de diferents mides, a cada municipi, a cada centre de recerca..., i també grans trobades, com una fira catalana de les noves tecnologies, amb prestigi internacional.

Pel que fa a les fires privades existents, podríem fer una valoració d'alguns aspectes de la recent celebrada ExpoInternet. Aquesta fira ha anat perdent pes, any rera any, envers les fires de Madrid. El llenguatge amb què es parla, el de les informacions que es donen, ens diu molt de la seva importància. A ExpoInternet, enguany, l'absència de l'anglès és molt significativa, denota cap a quin mercat estem adreçant les nostres propostes. Amb l'entrada de nous països a la Unió Europea se'ns obre un mercat molt important per treballar al costat d'altres mercats on encara no ens hem adreçat prou, com el del Nord d'Àfrica. Malgrat això seguim mirant a mercats, com el llatinoamericà, que sempre se'ns ha presentat com "el més natural", i que s'ha demostrat especialment difícil degut a l'actual conjuntura econòmica. L'absència del català també ha estat significativa. Això denota la poca importància que es dona al desenvolupament d'un mercat propi.

No es tracta de bastir un escenari pessimista, ben a l'inrevés, és important recollir tota la creativitat i donar-li sortida. Cal reconèixer el treball fet per empreses i associacions, moltes d'elles, com Softcatalà, que han aconseguit crear i mantenir programes lliures traduïts al català amb èxit reconegut. Recolzament, doncs, a aquelles persones i grups d'investigació que innoven aquí, però també a les que encara són a l'estranger fent recerca i no se'ls ha ofert l'oportunitat de tornar i d'invertir a Catalunya tot el seu capital humà.

4. La nostra primera prioritat no ha de ser la xarxa de fibra òptica, sinó la xarxa de persones. Internet ha d'ésser una eina per combatre les desigualtats; altrament cauríem en una mena de despotisme digital. La modernitat passa per aquí, cal posar al centre del nostre discurs els usos socials d'Internet. La xarxa ha de ser factor d'integració, ha de ser accessible per a tothom, també per a les persones amb

discapacitats. Cal combatre l'esclatxa digital, que és especialment greu pel que fa a les desigualtats de gènere, la que ja s'anomena *gender digital divide*. Si bé la proporció de dones entre el col·lectiu internauta és cada cop més important, per sobre del 40% a Catalunya, hi ha moltes llicenciatures i diplomatures on la seva presència no arriba encara ni al 10%.

En la nostra societat encara es percep que, en les professions relacionades amb la tecnologia, ser dona pot ser una barreira. El Programa Dona de la UPC ha estat una iniciativa important per facilitar l'accés de la dona a les titulacions tècniques i per a la creació de consciència sobre les possibilitats d'aquests estudis i afavorir la seva inserció laboral. Però li ha mancat recolzament institucional, el que hauria possibilitat una extensió d'aquest programa a les diferents universitats catalanes i una coordinació amb l'ensenyament primari i secundari. Sembla un tòpic, quan parlem de discriminacions de gènere, fer referència a la publicitat, però només cal fer un esforç per tenir presents els missatges que es transmeten en alguns dels anuncis que s'emeten actualment sobre les noves tecnologies (anuncis com els de Wanadoo, del nen que a classe explica que "el meu pare té una connexió...", la dona que a la perruqueria discuteix sobre si "el meu marit té una connexió...", o com els de Telefònica, sobre l'ADSL, on són exclusivament nois joves els que en fan un ús).

Internet, que és sobretot llenguatges i continguts, ha de veure's com un mitjà natural de comunicació, de creació per a tothom. Cal entendre la xarxa com una forma de relacionar-se, de crear i d'innovar, que ens ha de permetre d'aprofundir i de redefinir la participació democràtica. Han de ser-hi presents les noves formes d'associacionisme, com ara les xarxes ciutadanes, creant un sol espai comunicacional als Països Catalans. Amb aquestes reflexions, necessàriament incompletes, acabo aquest article, deixant-lo obert a totes aquelles persones que vulgueu dir-hi la vostra. Les propostes que hi són presents han començat a prendre sentit amb el compromís de molts dels que treballem en aquest camp, de redefinir i portar a la pràctica un nou projecte de país. És així com hem començat a escriure ja aquest programa Catalunya 3.0, en un codi de font obert.

Pilar Dellunde
investigadora i professora de la UAB,
pilar@iia.csic.es <http://www.softcatala.org>
miquel per als electes locals "no amb